Lietas Nr.A420201716
Lietas arhīva Nr. AA43-1201-17/23
ECLI:LV:ADAT:2017:1212.A420201716.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017. gada 12. decembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja K. Kalvāne,
tiesneses I. Amona un V. Zommere

atklātā tiesas sēdē, piedaloties pieteicēja /pers. A/ pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Intai Brūverei, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pilnvarotajam pārstāvim /pers. D/ un Drošības policijas pilnvarotajiem pārstāvjiem,

izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2016. gada 21. marta lēmuma Nr. 311 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei tiktu uzlikts pienākums reģistrēt termiņuzturēšanās atļauju līdz nākamajam termiņam, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 31. janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) Uzturēšanās atļauju nodaļa 2014. gada 25. aprīlī pieņēma lēmumu Nr. 8138, ar kuru pieteicējam /pers. A/ tika piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2019. gada 24. aprīlim.

2015. gada 1. aprīlī pieteicējam reģistrēta kārtējā termiņuzturēšanās atļauja līdz uzturēšanās atļaujas reģistrācijas termiņam – 2016. gada 24. aprīlis.

Pārvalde 2015. gada 7. jūlijā saņēma vēstuli no Drošības policijas, kurā norādīts, ka, ņemot vērā pārbaudes laikā iegūto informāciju, pieteicēja termiņuzturēšanās atļauju jāanulē, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 23. punktu.

Pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļa ar 2015. gada 10. jūlija lēmumu Nr. 12341 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicēja termiņuzturēšanās atļauju anulēja. Pieteicējs minēto lēmumu apstrīdēja augstākā iestādē.

Pārvalde ar 2016. gada 21. marta lēmumu Nr. 311 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka Imigrācijas likumā ietvertās tiesību normas, kas paredz uzturēšanās atļaujas anulēšanu, iestājoties Imigrācijas likuma 35. panta pirmajā daļā noteiktajiem nosacījumiem, ir imperatīvas tiesību normas, kas neparedz iestādei rīcības brīvību administratīvā akta izdošanā. Tādējādi, konstatējot Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 23. punktā noteiktos apstākļus, pārvaldei bija jāizdod obligātais administratīvais akts – lēmums par termiņuzturēšanās anulēšanu. No tiesību normā noteikto tiesisko seku īstenošanas iestāde var atkāpties netipiskos gadījumos, bet pieteicēja gadījums tāds nav. Pārvalde, anulējot uzturēšanās atļauju, rīkojusies tai noteikto pilnvaru ietvaros un atbilstoši tiesību normām.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pārvaldei tiktu uzlikts pienākums reģistrēt termiņuzturēšanās atļauju līdz nākamajam termiņam. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Ne no sākotnējā lēmuma, ne no pārsūdzētā lēmuma nav saprotams, kādi apstākļi bija par pamatu pieteicējam izsniegtās termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanai. Tā kā pieteicējs netika informēts par termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanas iemeslu, viņam nebija iespējas pārbaudīt, vai termiņuzturēšanās atļauja anulēta tiesiski.

[2.2] Termiņuzturēšanās atļaujas anulēšana ir būtisks pieteicēja tiesību un brīvību ierobežojums. To nevar anulēt, balstoties uz formāliem iemesliem un pilnībā nenoskaidrotiem faktiem. Pārsūdzētais lēmums būtiski ietekmē pieteicēja nākotnes plānus, viņa vecums apgrūtina pieteicēja iespējas uzsākt jaunu nodarbošanos, ko pārvalde nav vērtējusi.

Pārsūdzētais lēmums ir nesamērīgs un neatspoguļo lietas apstākļus, nav izvērtēti pierādījumi, tādējādi pārkāpjot

privātpersonas tiesību ievērošanas, tiesiskuma, patvaļas aizlieguma, tiesiskās paļāvības, demokrātiskās iekārtas un samērīguma principu.

[3] Pārvalde rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikums nav pamatots un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā ietvertajiem argumentiem un papildus norāda turpmāk minēto.

[3.1] Pārvalde ir izvērtējusi visus lietas apstākļus un ņēmusi vērā, ka pieteicēja bērni un laulātā dzīvo Tadžikistānā, kā arī pieteicējs strādā Tadžikistānā. Līdz ar to, anulējot pieteicējam izsniegto termiņuzturēšanās atļauju, netiek pieļauts viņa tiesību un privātās dzīves nesamērīgs ierobežojums. Latvijā piederošo nekustamo īpašumu pieteicējs var pārvaldīt ar pārstāvja starpniecību, lietas apstākļi neliecina, ka pieteicējam būtu radusies ilglaicīga saikne ar Latviju, vai viņš būtu cieši integrējies sabiedrībā.

[3.2] Lietā nav pārkāpts samērīguma princips. Pārvalde, izvērtējot samērīgumu, ir konstatējusi, ka pieteicēja gadījums ir tipisks, tā ir piemērojusi atbilstošās tiesību normas un rīkojusies savas kompetences ietvaros, tātad atbilstoši tiesību normās noteiktajam, jo netika konstatēti tādi apstākļi, kas ļautu nepiemērot Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 23. punktu.

[4] Drošības policija rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikums nav pamatots un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentu pamata un papildus paskaidro turpmāk minēto.

[4.1] Drošības policija 2015. gada 19. jūnija atzinumā „Par termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanu /pers. A/" (turpmāk – atzinums) ir izvērtējusi pieteicēja iespējamos cilvēktiesību un privātās dzīves aizskārumus, kas tam varētu rasties saistībā ar termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanu. Iespējamie apgrūtinājumi, kas varētu rasties saistībā ar investīciju pārvaldīšanu, ir ievērojami mazāki par konstatētajiem riskiem nacionālās drošības interesēm.

[4.2] Persona nevar ļaunprātīgi izmantot īpašuma iegādi Latvijā, lai pamatotu ekskluzīvās tiesības uz nekustamā īpašuma netraucētu izmantošanu un neievērotu valsts noteikto kārtību uzturēšanās atļaujas saņemšanai.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2017. gada 31. janvāra spriedumu pieteikumu noraidīja.

Tiesas spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Tiesa secināja, ka lietā ir izšķirams jautājums, vai pārvalde pieteicējam izsniegto termiņuzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Drošības policijas atzinumu, anulējusi pamatoti, kā arī, vai ir pamats izdot pieteicējam labvēlīgu aktu, ar kuru termiņuzturēšanās atļauja tiktu reģistrēta līdz nākamajam termiņam.

[5.2] Tiesa konstatēja, ka Imigrācijas likuma 35. panta pirmās daļas 23. punkts paredz pārvaldes pienākumu izdot obligāto administratīvo aktu, proti, anulēt termiņuzturēšanās atļauju, ja kompetentās iestādes, tostarp, Drošības policija ir sniegušas informāciju, kas ir par pamatu tam, lai aizliegtu ārzemniekam uzturēties Latvijas Republikā. Šādā gadījumā uzskatāms, ka likumdevējs jau pats ir izdarījis lietderības apsvērumus un pārvaldei, saņemot attiecīgo informāciju no Drošības policijas, ir jāizdod obligātais administratīvais akts.

No tiesisko seku īstenošanas obligātā administratīvā akta izdošanas pienākuma gadījumā iestādei ir tiesības atkāpties tikai netipiskos gadījumos. Tas ir, konstatējot, ka pastāv īpaši faktiskie apstākļi, kas būtiski nošķir konkrētu gadījumu no citiem, ir tiesības atkāpties no attiecīgā normā paredzēto tiesisko seku īstenošanas (*skat. Satversmes tiesas 2007. gada 28. februāra lēmums lietā Nr. 2006-41-01*). Netipisks ir tāds gadījums, kas izpilda visus likuma normas tiesiskā sastāva nosacījumus, taču ar to nesaraujami ir saistīti papildu apstākļi, kas būtiski maina šī gadījuma raksturu. Netipiskus gadījumus likumdevējs nav apzināti ietvēris savā likuma normā īstenotajā gribā, jo tas tos nav paredzējis (ja tas tos būtu paredzējis, tad, attiecīgā normas sastāva ietvaros definējot tipisko gadījumu, būtu to iekļāvis). Tas līdz ar to attiecībā uz netipiskajiem gadījumiem nav izdarījis arī samērīguma apsvērumus un nav iekļāvis tos normā paredzētajās tiesiskajās sekās (*sk. Levits E., Samērīguma princips un obligātais administratīvais akts. Jurista vārds, 27.03.2007., Nr. 13*).

Tiesa pievienojās iestādes argumentam, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējami tādi apstākļi, kas izskatāmo gadījumu raksturotu kā netipisku. Arī pats pieteicējs nav norādījis uz tādiem apstākļiem, lai tiesa šo gadījumu atzītu par netipisku. Līdz ar to pārvaldes rīcība, saņemot Drošības policijas 2015. gada 7. jūlija vēstuli, kurā norādīts, ka, ņemot vērā pārbaudes laikā iegūto informāciju, Drošības policija uzskata, ka pieteicējam izsniegtā termiņuzturēšanās atļauja būtu jāanulē, bija tiesiska, un pārvalde pamatoti izdeva obligāto administratīvo aktu par termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanu.

[5.3] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka ne no sākotnējā lēmuma, ne no pārsūdzētā lēmuma nav saprotams, kādi apstākļi bija par pamatu termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanai, tiesa norādīja, ka Drošības policijas atzinums saskaņā ar likumu „Par valsts noslēpumu" ir klasificēts kā slepena informācija. Atbilstoši likuma „Par valsts noslēpumu" 9. pantam pieeja valsts noslēpumam ir atļauta tikai tām personām, kurām saskaņā ar amata (dienesta) pienākumiem vai konkrētu darba (dienesta) uzdevumu ir nepieciešams veikt darbu, kas saistīts ar valsts noslēpuma izmantošanu vai tā aizsardzību, un kuras saskaņā ar šo likumu ir saņēmušas speciālas atļaujas.

Ievērojot minēto un Drošības policijas paskaidrojumā tiesai norādīto, ka atzinums ir balstīts uz Drošības policijas rīcībā esošo operatīvās darbības informāciju, tiesai neradās šaubas, ka nav pieļaujams pārsūdzētajā lēmumā norādīt visus apstākļus, kas ir lēmuma pieņemšanas pamatā, jo tādējādi varētu tikt nodarīts kaitējums valsts drošības interesēm.

Tiesa, iepazīstoties ar atzinumā norādīto, secināja, ka atzinums nav uzskatāms par patvaļīgu un tas atbilst tiesību normām. Atzinumā minētā informācija un par to izdarītie secinājumi nav pārvērtējami, bet no tiem ir izdarāms secinājums, ka likumā noteiktā procesā kompetentā iestāde ir konstatējusi, ka pieteicējs rada apdraudējumu valsts drošības interesēm. Drošības policija tiesai ir sniegusi informāciju par apstākļiem, kādēļ termiņuzturēšanās atļauju ir nepieciešams anulēt. Tiesa,

pamatojoties uz iegūto informāciju, atzinumu atzina par tiesisku un par pietiekamu pamatu pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai. Tādējādi tiesa noraidīja kā nepamatotu arī pieteicēja argumentu par to, ka pārsūdzētais lēmums ir nesamērīgs un pieņemts, pārkāpjot privātpersonas tiesību ievērošanas principu, tiesiskuma principu, patvaļas aizlieguma principu, tiesiskās paļāvības principu, demokrātiskas iekārtas principu un samērīguma principu.

[5.4] Pieteicējs norādīja, ka pārsūdzētais lēmums būtiski ietekmē pieteicēja nākotnes plānus, bet viņa vecums apgrūtina pieteicēja iespējas uzsākt jaunu nodarbošanos.

Attiecībā uz minēto pieteicēja argumentu tiesa norādīja, ka saprot pieteicēja argumentu, ka termiņuzturēšanās atļaujas anulēšana var ietekmēt viņa nākotnes plānus, tomēr tas nav pietiekams iemesls pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Valstij ir tiesības kontrolēt ārvalstnieku iebraukšanu un uzturēšanos tās teritorijā, līdz ar to, konstatējot, ka pastāv pamatoti iemesli, valsts var liegt personai tiesības uzturēties valstī. Arī apstāklis, ka pieteicējam Latvijas Republikā pieder nekustamais īpašums, pats par sevi negarantē, ka persona varēs iebraukt vai uzturēties valstī. Turklāt konkrētajā gadījumā valsts intereses, kas tiek aizsargātas ar lēmuma pieņemšanu, atsver pieteicēja tiesību ierobežojumu un radušos paļāvību, ka nekustamā īpašuma iegāde pieteicējam dod tiesības uzturēties Latvijas Republikā.

Tiesa uzskatīja par nepamatotu pieteicēja argumentu, ka pārvalde nav ņēmusi vērā, ka pieteicēja vecums apgrūtina iespējas uzsākt jaunu nodarbošanos. Lai gan termiņuzturēšanās atļauja tika izsniegta ar tiesībām strādāt, tomēr pieteicējs nav norādījis un arī tiesa nekonstatēja, ka pieteicējs Latvijā patiešām būtu strādājis. Pārvalde ir analizējusi termiņuzturēšanās atļaujas anulēšanas ietekmi uz pieteicēja dzīvi, konstatējot, ka pieteicējs un viņa ģimene dzīvo Tadžikistānā. Anketā uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai pieteicējs pats ir norādījis arī to, ka kopš 2002. gada līdz šim brīdim (anketas aizpildīšanas datums – 2014. gada 24. marts) strādā Tadžikistānas Dzelzceļa pārvaldē. Pieteicējs nav norādījis, ka situācija būtu mainījusies un viņš Latvijā strādātu. Vienlaikus arī šis apstāklis pats par sevi nebūtu pietiekams pārsūdzētā lēmuma atcelšanai.

Pieteicējs savu privāto un sociālo dzīvi ir realizējis Tadžikistānā, kā Tadžikistānas pilsonim viņam ir izveidojusies cieša saikne ar savu pilsonības valsti, un viņam nevar būt sarežģījumi adaptēties Tadžikistānas sabiedrībā.

[5.5] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzina, ka pārvalde pamatoti anulējusi pieteicējam termiņuzturēšanās atļauju Latvijas Republikā.

Tā kā tiesa konstatēja, ka Drošības policijas sniegtā informācija atbilst likumā noteiktajiem kritērijiem un termiņuzturēšanās atļauja ir anulēta pamatoti, tiesa vienlaikus atzina, ka nav iespējama arī pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošana par termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanu.

[6] Pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 31. janvāra spriedumu. Apelācijas sūdzība pamatota ar tiem pašiem apsvērumiem, kas minēti pieteikumā un papildus norādīts turpmāk minētais.

[6.1] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka cilvēktiesību ievērošanas nolūkā uz personas tiesībām likumīgi uzturēties valstī nav jāskatās šauri tikai attiecīgā lēmuma pieņemšanas kontekstā, bet gan jāņem vērā visi konkrētā gadījuma apstākļi.

[6.2] Tiesa, izskatot lietu, nav ņēmusi vērā visus pieteikumā norādītos apstākļus, kuriem ir būtiska nozīme lietas pareizai izskatīšanai, un kuros pieteicējs ir izskaidrojis faktisko situāciju, lai novērstu netaisnīgu un represīvu rīcību no pārvaldes puses. Proti, no sprieduma satura redzams, ka pieteicēja pieteikumā minētos argumentus un apstākļus tiesa vispār nav ņēmusi vērā, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 251. panta piekto daļu.

Pie šādiem apstākļiem, pieteicējs uzskata, ka spriedums ir nelikumīgs un nepamatots, jo taisīts pieļaujot būtiskus Administratīvā procesa likuma pārkāpumus, kā arī balstīts uz kļūdainu un nepareizu apstākļu novērtējumu.

[7] Drošības policija rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, pamatojoties uz tiesas spriedumā norādīto argumentu pamata.

[8] Pārvalde rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un ir noraidāma, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā, tiesai iepriekš sniegto paskaidrojumu un tiesas spriedumā norādīto argumentu pamata. Pārvalde papildus paskaidro, ka nav pamatots pieteicēja apgalvojums, ka tiesa nav ņēmusi vērā visus pieteikumā norādītos apstākļus, kuriem ir būtiska nozīme lietas pareizai izskatīšanai, jo tiesa spriedumā ir sniegusi vērtējumu pieteikumā izteiktajiem apsvērumiem.

[9] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāve pieteikumu un apelācijas sūdzību uzturēja, bet atbildētājas pusē pieaicināto iestāžu pārstāvji pieteikumu un apelācijas sūdzību neatzina un lūdza to noraidīt.

Motīvu daļa

[10] Uzklausījusi procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, iepazinusies ar valsts noslēpumu saturošu informāciju un pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[11] Administratīvā procesa likuma 307. panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251. panta piektajā daļā noteiktos

apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu pēc būtības, pārbaudījusi un novērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzībā minētos argumentus, secina, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, pirmās instances tiesa ir noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus un tās izdarītie juridiskie apsvērumi ir atbilstoši lietā konstatētajiem apstākļiem, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā izteiktajai motivācijai (*sk. šā sprieduma 5. punktu*) un atkārtoti to nenorāda.

Papildus un par apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[12] Nav pamatots pieteicēja arguments, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, vispār nav ņēmusi vērā pieteicēja pieteikumā minētos argumentus un lietas apstākļus.

Apgabaltiesa norāda, ka pirmās instances tiesa, ir vērtējusi lietas apstākļus un pierādījumus to kopsakarā, t.sk. Drošības policijas atzinumā konstatētos faktus, kas balstīti uz Drošības policijas rīcībā esošo operatīvās darbības informāciju. Pirmās instances tiesa norādīja, ka atzinumā minētā informācija un par to izdarītie secinājumi nav pārvērtējami, bet no tiem ir izdarāms secinājums, ka likumā noteiktā procesā kompetentā iestāde ir konstatējusi, ka pieteicējs rada apdraudējumu valsts drošības interesēm.

Drošības policija pirmās instances tiesai un apgabaltiesai ir sniegusi informāciju par apstākļiem, kādēļ termiņuzturēšanās atļauju ir nepieciešams anulēt. Apgabaltiesa ir iepazinusies ar atzinuma saturu un atzīst pirmās instances tiesas izdarītos secinājumus par pareiziem. Kā jau minēts pirmās instances tiesas spriedumā, tiesas uzdevums nav izvērtēt atzinumu pēc būtības, bet pārbaudīt, vai Drošības policija nav rīkojusies patvaļīgi. Konkrētajā gadījumā apgabaltiesai nav pamata uzskatīt, ka Drošības policija būtu rīkojusies patvaļīgi un bez iemesla būtu pieprasījusi pārvaldei anulēt pieteicējam reģistrēto termiņuzturēšanās atļauju.

Arī tas apstāklis, ka pieteicējam nav nodrošināta iespēja iepazīties ar atzinuma saturu, nav vērtējams kā pieteicēja tiesību ierobežojums, jo Drošības policijas atzinums ir klasificēts kā valsts noslēpums. Salīdzinājumam norādāms, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa, atzīstot valsts noslēpuma aizsardzības nepieciešamību, nesaskatīja tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumu pat tajā gadījumā, kad pieteicējam ne tikai bija noteikts ierobežojums iepazīties ar klasificētiem lietas materiālos esošiem dokumentiem, bet arī lēmuma, kurš balstīts uz minētajiem dokumentiem, pamatojums pieteicējam netika atklāts (sal. *Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2017. gada 19. septembra spriedums lietā Regner v. the Czech Republic, iesnieguma Nr. 35289/11*).

[13] Apgabaltiesa norāda, ka tiesības uz ģimenes dzīvi, kā arī mājokļa neaizskaramību garantē Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 8. pants. Eiropas Cilvēktiesību tiesa vairākkārt uzsvērusi, ka Konvencijas 8. panta galvenais uzdevums ir pasargāt personu no valsts institūciju patvaļīgas iejaukšanās tās privātajā un ģimenes dzīvē, tas ir, no valsts institūciju radītiem ierobežojumiem vai šķēršļiem šo tiesību īstenošanā.

Tajā pašā laikā Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir uzsvērusi, ka lietās, kas skar ne tikai ģimenes dzīvi, bet arī migrāciju, valstīm saskaņā ar iedibināto starptautisko praksi un valsts starptautiskajām saistībām ir tiesības kontrolēt ārvalstnieku ieceļošanu un uzturēšanos šīs valsts teritorijā, kā arī lemt par ārvalstnieku izraidīšanu (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1985. gada 28. maija sprieduma lietā Abdulazis, Cabales and Balkandali v. The United Kingdom, 67. punktu; 1998. gada 14. aprīļa lēmumu lietā Karassev and Family v. Finland, iesnieguma Nr. 31414/96*).

Valsts ir tiesīga kontrolēt ārvalstnieku iebraukšanu un uzturēšanos tās teritorijā. Turklāt tiesības uz privāto dzīvi nenozīmē vispārīgu pienākumu valstij pieņemt personas izvēli dzīvot konkrētā valstī (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas (Lielā palāta) 2014. gada 3. oktobra sprieduma lietā Jeunesse v. The Netherlands, iesnieguma Nr. 12738/10, 100. punktu*). Valsts pienākums ievērot personas tiesības uz privāto dzīvi vērtējams, ņemot vērā konkrētās situācijas apstākļus un sabiedrības intereses (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2016. gada 26. janvāra lēmuma lietā Duc Huy Nguyen v. Norway, iesnieguma Nr. 30984/13, 26. un 27. punktu*).

Tā kā izskatāmajā lietā secināms, ka pieteicējs savu privāto un sociālo dzīvi ir realizējis Tadžikistānā, nav konstatējams pieteicēja tiesību uz ģimenes dzīvi un īpašuma tiesību aizskārums, anulējot termiņuzturēšanās atļauju, kas izsniegta, pamatojoties uz nekustamā īpašuma iegādi.

[14] Nav pamatots pieteicēja norādītais arguments, ka pārvalde ir pārkāpusi tiesiskuma un patvaļas aizlieguma principu.

Termiņuzturēšanās atļaujas saņemšana ir zināma priekšrocības tiesība, ko persona var saņemt, ja izpilda tiesību normās noteiktu priekšnoteikumu kopumu. Konstatējot, ka šie priekšnoteikumi nav izpildīti, personai nav no tiesību normām izrietošu subjektīvo tiesību.

Nekonstatējot pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu, nav konstatējamas arī iestādes kļūdas, kuru dēļ pieteicējam ir radītas negatīvas sekas un pārkāpts tiesiskās paļāvības princips.

Ņemot vērā minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums ir noraidāms, bet pārsūdzētais lēmums ir tiesisks.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309. pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2016. gada 21. marta lēmuma Nr. 311 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei tiktu uzlikts pienākums reģistrēt termiņuzturēšanās atļauju līdz nākamajam termiņam.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja K. Kalvāne

Tiesneses I. Amona

V. Zommere